

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

ע"ה.

עין משפט נר מצוה

מא א"מ פ"א מהלכות
פסולי מוקדשין הלכה
ל"ג
מב ב מ"י פ"א מהל
עונות ויס הכפרים
הלכה ד:

רבינו הגנאל (המשך)
מפיק ליה מירי מעילה.
ואקשין נתי נמי דר' יוסי
בר' אליעזר סבירא ליה
דאמר דם א"פ שאין
בשר (בשלמים) [בשלמא]
בזבחים איכא דם, עומר
נמי איכא קומץ, לחם
הפנים נמי איכא בויכין,
אלא שתי הלחם איכא
טעמא, וכי תימא איכא
נמי להני מירי הבבין
הפנים נמי איכא בויכין,
אלא שתי הלחם איכא
זבחי שלמי ציבור והווי
להו [ארבעת] ואנן חמשה
תנן, ושניין אלא קסבר
ר' יוסי טומאה הותרה
היא בצבור, איני דסבר
ר' יוסי הותר היא בצבור.
והנתיב אחד זה ואחד זה
למשום כל שבעה מכל
חטאות שהיו שם, פי'
[כזו] כהן גדול שרוצה
לשמש ביום הכפרים, בין
כהן השורף את הפרה,
היו מוין עליהם כל שבעת
הימים שהיו מפרשין אותן
מכל אפר הפרות שהיו
שם שנעשו ממות משה
ועד אותו זמן, ואיסקנא
בחתלת סדרן רואה אני
יוסי טומאה דחיה בצבור
הוא דאית ליה, ואמרנן
אלא מחוורתא מתני' דלא
כר' יוסי, ירושלמי בין
למאן דאמר הלחם עיקר
בין למאן דאמר כבשים
עיקר ארבעה אינון ותנא
חש להון וקרינן חמשה,
ואקשין היכי קתני ר'
יוסי במילתא דפליגי ר'
אליעזר ר' יהושע זה
פוסל זה מכשיר ואמר
ר' יוסי רואה אני דברי זה
ודברי זה, [וכן] יש אמת
בשני דרכים הפכתישין
זה את זה, ופיקחין האי
דקאמר רואה אני לאו
משום דקא מודה להו,
אלא הכי קאמר, רואה אני
דברי ר' אליעזר בזבחים
ללוטר טעמיה במנחות
טעמיה בזבחים, כי היכי
דפליגי בהאי פליגי בהאי
וכן ר' יהושע, ונדחה האי
שניתי ושניתי רואה אני
דברי ר' אליעזר בטעמא
דהא איתייהו והצין מרצה
[ודברי ר' יהושע בצבור
ושרוף], איני והנתיב ר'
יוסי דאמר אין הצין מרצה
על אכילות ומפלו הוא
דפליגי על ר' אליעזר, היכי
קתני רואה אני דברי ר'
אליעזר במאן דפליגי עלה,
אלא רואה אני דברי ר'
אליעזר בצבור מאי טעמא
משום דטומאה הותר הוא
בצבור, והא ר' יוסי טומאה
דחיה היא שמעין ליה,
ותוב היכי ר' יהושע פליגי
עליהו והא אוקימנא לעילא
דאפילו ר' יהושע מודה
בצבור דדם א"פ שאין
בשר ולפיקין איתוקמא
מתניתין כותיה.

הא לא קשיא הא ביחיד והא בציבור. פי' צקונטרס דסצירא לן
טומאה הותרה וקשה דה"ל למימר אלא קסבר רבי
יהושע טומאה הותרה וציבור דציבור דמסיק לעיל דקסבר אין מרצה על
אכילות ועוד היכי קאמר צקונטרס ניימא דלא כרבי יוסי דלמר אין הצין
מרצה על אכילות מהאי טעמא גופיה
דטומאה הותרה וציבור דלוקימנא
כרבי יהושע אתי נמי כר' יוסי

אלא לא קשיא כאן ביחיד כאן בציבור
נימא מתני' דלא כר' יוסי דתניא ר"א אומר
הצין מרצה על אכילות רבי יוסי אומר אין
הצין מרצה על אכילות קס"ד מוקדשין ר'
יוסי אין הצין מרצה על אכילות כר' יהושע
ס"ל דאמר בעינן תרתי נימא השתא מתני'
דלא כר' יוסי לא רבי יוסי כר"א ס"ל דאמר
דם אע"פ שאין בשר אי הכי למאי הלכתא
אין הצין מרצה על אכילות וליטעמך ר"א
דאמר הצין מרצה כיון דאמר דם אע"פ
שארין בשר הצין מרצה על אכילות למאי
הלכתא אלא למיקבעיה בפגול ולאפוקי
מידי מעילה קמפילגי רבי אליעזר סבר
מרצה ציץ עילויה ומשווי ליה כטהור וקבע
ליה בפגול ומפיק ליה מידי מעילה ור' יוסי
סבר לא מרצה ציץ עילויה ולא משווי ליה
כטהור ולא קבע ליה בפגול ולא מפיק ליה
מידי מעילה מתקוף לה רב מרי נהי נמי
דדבי יוסי סבר כר"א בשלמא זבחים איכא
דעומר נמי איכא קומץ לחם הפנים נמי
איכא בויכין אלא שתי הלחם מאי איכא
למימר בויכין לקרב עמהן (ה) היינו שלמי ציבור
א"כ הווי להו ארבעה ואנן חמשה תנן אלא
קסבר רבי יוסי טומאה הותרה בציבור והא
תניא אחד זה ואחד זה מוין עליו כל שבעה

מכל חטאות שהיו שם דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר אין מוין עליו אלא
שלישי ושבעתי בלבד ואי סלקא דעתך קסבר רבי יוסי טומאה הותרה
בציבור למה לי הוואה כלל אלא מחוורתא מתני' דלא כרבי יוסי א"ל רב
פפא לאב"י ורבי יוסי שטרא מזכי לבי תרי הוא דתניא א"ר יוסי רואה אני
את דברי רבי אליעזר בזבחים ודברי רבי יהושע בזבחים ודברי רבי אליעזר
במנחות ודברי רבי יהושע במנחות דברי רבי אליעזר בזבחים שהיה אומר
דם אע"פ שאין בשר דברי רבי יהושע בזבחים שהיה אומר אם אין דם אין
בשר אם אין בשר אין דם דברי רבי אליעזר במנחות שהיה אומר קומץ
אע"פ שאין שם שירים ודברי רבי יהושע במנחות שהיה אומר אם אין
שם שירים אין קומץ אם אין קומץ אין שירים א"ל מסתברא קאמר כי קאי
בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי במנחות קאי
במנחות אמר מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים א"ל
התינח כי קאי בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי
במנחות דעיקר קראי כי כתיבי בזבחים כתיבי אלא כי קאי במנחות ואמר
מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים והא עיקר קראי
בזבחים הוא דכתיבי אלא לא קשיא רואה אני את דברי ר' אליעזר בנטמא
ודברי רבי יהושע באבוד ושרוף בנטמא מ"ט משום דמרצי ציץ הא שמעת
ליה לרבי יוסי דאמר אין הצין מרצה על אכילות אלא לא קשיא רואה אני
את דברי רבי אליעזר בציבור רואה אני את דברי רבי יהושע ביחיד בציבור
מ"ט משום דטומאה הותרה בציבור דהא דשמעת ליה לר' יוסי דאמר טומאה
דחיה היא בציבור ועוד אי בציבור רבי אליעזר מכשיר ולא רבי יהושע
הא

אחד זה ואחד זה. אחד כהן השורף את הפרה ואחד כהן גדול ציום הכפרים
שטעוין פרישה שבעת ימים: מכל הטאות. מכל אפרי הפרות שהיו צמקש שאפר פרה של משה לא כלתה: כל שבעה. צפ"ק דיומא
[ה]: מפרש טעמא צראשון לפרישתו שמא היום שלישי לטומאתו שמא היום ג' ימים שניטמא צמת וחששא צלמלא היא ומעלה וכן שני שמא
שלישי ושלישי שמא שלישי (ו) ואינן מספקין כל חד וחד צו' לטומאה: הוואה למא לי. הא קרבן דיום הכפרים דציבור הוא ודומה
טומאה אלא ש"מ צקושי נדחית טומאה קרבנות ובעי ריזוי צין, וכיון דלא מרצי אכילות לא מיתוקס שמי הלחם דמתניתין כרבי יוסי
ואפילו סצירא ליה דצחלא סגיא דהא אפילו חדא ליכא: שטרא מזכי לבי פרי הוא. צממיה. כלומר מי ראה שטר שמוכה את התבוע ואת
התבוע דקאמר רבי יוסי רואה אני את דברי שניהן: מספצרא קאמר. מספצרא דפליגי צתרייהו קאמר: עיקר קראי. ועשית עולותיהן: ו:
בזבחים פסיו. ובמנחות לא כתיבי ואיטרין לאשמעי' דאפיה פליגי במנחות: ועוד ציבור ר' אליעזר הוא דמכשיר ולא ר' יהושע: הלכה

ביחיד. לכתחלה פסולה ואם זרק הורגה ומתני' ציבור צלין
לכתחלה דטומאת ציבור הוא צהימר: לימא מתני' דלא כר' יוסי.
דכיון דל"ר יוסי צעין תרתי דמפרש ואזיל מדקאמר רבי יוסי
אין הצין מרצה על אכילות ש"מ כרבי יהושע סצירא ליה דבעי
תרתי ואשמעינן הכא דניטמא בשר
לא מהני ליה צין למהוי כי בשר
קיים לזרוק את הדם דלא לא צעי
מתני' ריזוי צין אכילות למה לי הא
בלאו אכילות נמי מיתכשר וזיקת
דם: כרבי אליעזר ס"ל. דצחלא
סגיא ולקמן פריך שמי הלחם אפילו
חדא ליכא: למאי אין הצין מרצה
על אכילות. למאי מיבעי לן ריזוי
צין דידהו אלא על כרחין לרבי
אליעזר ריזוי דצין דאכילות לאו
לאצטרי וזיקה מיבעי לן לאפוקי
בעלים דבלאו אכילות נמי מיתכשר
אלא לאכילות גופייהו מיבעי לן:
למיקבעיהו צפיגול דקיי"ל אם יש
פסול אחר בקרבן שחישב צו מחשבת
פיגול אינו נקבע צפיגול להחמיצ
כרת על אכילות דלמר מר ירצה
ככרצלת כשר כך הרצלת פיגול
במסכת מנחות (דף טו: ט'): ולאפוקי.
להאי בשר מידי מעילה דקדשי
קדשים וזיקתן משוי צצטרן שעת
היתר לכהנים ותו לא קדשי (ה) מיקרו
ונפקין מידי מעילה: ומשווי ל' יוסי טעור.
ואע"ג דלסור אלוכלו צטומאה מיהו
כלל שאר מוין הוי כי טעור ומנהיג
ליה וזיקה למיקבעיה צפיגול כ': ורבי
יוסי סבר. נהי דזיקה כשירה היא
להוציא את הצעלים ידי נדון דלא
צעין תרתי מיהו להאי בשר לא מהני
צין למהוי הך וזיקה מהניא ליה
למיקבעיה צפיגול ולאפוקי מידי
מעילה: צצמלא זבחים. איכא
עולין דמרצי צין עלייהו ואיכא תרתי:
עומר נמי דאיכא קומץ. דמרצי צין
עליה וחדא מיהא איכא: ובלחם הפנים
איכא צויוין. שמתירין את הלחם
קקומץ למנחה דכתיב ציה (ויקרא כד)
והיתה ללחם לאזכרה: צויוים. לבונה
של לחם הפנים וכתיב צקומץ (שם ז)
הקטיר דכתיב את אזכרהו וצין מרצי
עלייהו דהא עולים ינשה: אלא שמי
הלחם. דכולה אכילות ורבי יוסי אין
הצין מרצה על אכילות קאמר מאי
איכא למימר: ובי סימא. הא דקתני
מתני' שמי הלחם צלין צטומאה
לאן צשתי הלחם הצאות צפני
עלמן כגון שאלת היו כל כששים
לדמרין במנחות (דף מה): דצלין
צפני עזמן וצנהו לא קאמר מתני'
דליתו צטומאה אלא צצאו עס
הכששים ומשום הלחם הקריצין
עממן שחיתתן מקדשת את הלחם
וזיקת דמות ממתא שמוס קאמר
מתניתין צצאות צטומאה מוין דצין
מרצי עלייהו: הוואה צצבור. ולא

הגהות הב"ח
(א) גבי ו"כ"ת לקרי עממן
הי ניהו שלמי ציבור:
(ב) רש"י ד"ה כל שבעה
צפ"ק דיומא דף ה'
מפרש ובי שמה שלמי
ורביעי לא בעי וזיקה
ואינן מספקין:

מוסף רש"י
אין הצין מרצה על
אכילות. על טומאה
שנעצ צבשר ובשירי ממה
הנאכלים, אלא על טומאת
הדם וקמלים (עליו טו)
לפי נקט אכילות, ולאזיל
כ"ע מודו דצין מרצה,
דקמי כשר מ"ב ורצה
לו לכפר דדם, דלמי
(ויקרא ז) כי הדם הוא
נפש יכפר, אין לו אלא
דמם טמא מוין מ"ל
(שמות טז) ועש אהן
וגו' והוא דדם קמייר
דכתיב לזון ללם, והכא
מכיו ורצה, מה הכא דם
אף הדם דם, ואין לי
אלא דם, מוין לרבות כל
השולים, מ"ל לכל מנחה.
קדשיהו וגי' (מנחות כה).
אחד זה ואחד זה.
כהן דיום הכפרים וכהן
דפרה, מוין עליו כל
שבעה. ימי השפעה,
מכל חטאות שהיו שם.
מכל פרה ופרה היו נותנין
קת ממשנתן מן האפר
מתן, כך שמינו שחפר
פרה (פ"ג מ"ח) ואי
שמעתי אפר פרה של משה
לא כלל (ויחא ט:).

מוסף תוספות
א. על ידו ריזוי צין. מוס'
אשין.

רבינו הגנאל
אלא לא קשיא כי קתני
דברי ר' יהושע תרתי
קרבן יחיד אבל בקרבן
צבור הוא ובמנחות אינו
צבור סגי ליה, ומתני' קרבן
צבור הוא ובמנחות קרבן
יחיד, ואינן למימר קרבן
דלא כר' יוסי דתני אין
הצין מרצה על אכילות
ור' יוסי סבר לה כר'
יהושע דאמר תרתי בעינן.
דחזקין לא לעולם ר' יוסי
בהא כר' אליעזר סבירא
ליה דאמר דם א"פ שאין
בשר והאי דקא מילגי
בצין מרצה על אכילות
בהא פליגי, ר' אליעזר סבר
הצין מרצה על אכילות
וכיון דמרצי לאכילה הוא
דקאי (הטהור) [בטהור]
חשוב הוא ואי חשיב עליה
למכילה חוץ לזמנו איצ'
דהווא טמא קבעה ליה
מחשבתו בפגול, ואי איכל
ליה מקדש לאו בר מעילה
הוא דאכילה מעליה היא.
ור' יוסי סבר לא מרצה
צין וקא מוין ליה טעור
ולא קבע שמי בפגול ולא